

French Recital.

Aldo Baerten, huilu, Stefan De Schepper, piano

Albert Roussel: Joueurs de flûte, Claude Debussy: Prélude à l'après-midi d'un faune, Syrinx, Pierre Sancan: Sonatine, Joseph Jongen: Sonate op 77.

Airophonic 541149980132

French Recital koostuu ranskalais säveltäjien teoksista vuosilta 1894-1946. Taitavien huilistien esiinmarssi 1900-luvun alkupuolella, niin orkestereissa kuin konservatorioissakin, sai säveltäjät innostumaan tästä soittimesta. Syntyi huilun historiassa erityinen ajanjakso, jossa huilumusiikkia sävellettiin poikkeuksellisen paljon. Samaa suuntausta jatkoivat Poulenc ja Milhaud vielä ensimmäisen maailmansodan jälkeen.

Albert Rousselin kuvasi itseään säveltäjäksi, joka haluaa kulkea sivupoluilla jotta voi taata vapauden omille visioille. **Joueurs de flûte** (Pan, Tityre, Krishna, Mr de la Péjaudie) vuodelta 1924, on neljän kappaleen sarja, jonka osat on omistettu huilisteille Marcel Moyse, Gaston Blanquart, Luis Fleury ja Philippe Gaubert. Sarja liikkuu Pan:in sadunomaisista ja kromaattisista sävelkuluista Tityre:n hilpeän vilkkaisiin staccatoihin, päätyen mystisen ja aasialaisväritteisen Krishnan kautta leikittelevään ja keikarimaiseen Mr de la Péjaudien tarinaan.

Prélude à l'après-midi d'un faune(1894) tunnetaan nimenomaan orkesteriteoksena, jossa säveltäjä Claude Debussy halusi sulauttaa yhteen muodon, rytmin ja sävyt. Piano-huilusovitus on ihan ansiokas, mutta silti jää kaipaamaan sitä huimaa sävyjen ja värien kirjoa, minkä vain orkesterilla saa aikaiseksi. Vuonna 1913 Debussy sävelsi Luis Fleurylla kuuluisan soolohuilukapaleen **Syrinx**, joka kertoo satyyri Pan:in kuolemasta. Tämä soljuvasti ja vapaasti etenevä melodia oli alunperin tarkoitettu näyttämömusiikiksi, mutta Fleury'n ansiosta siitä tuli klassikko, joka kuuluu jokaisen huilistin vakio-ohjelmistoon.

Kun vuonna 1946 Pierre Boulez tekee lopun näennäis-impressionismista omalla sarjallista musiikkia edustavalla huilu-piano sonatiinillaan, **Pierre Sancan** jatkaa omalla sonatiinillaan tyylillisesti impressionismin jalanjäljissä, liikkuen kuitenkin kohti paksumpaa ja tummempaa sointimaailmaa. Sonatiinissa vuorottelevat soljuvat melodiat ja leikittelevät rytmit, jotka tuovat mieleen Ibertin konserton ja Poulencin huilusonaatit. Tämän levyn helmi on **Joseph Jongenin sonaatti** opus 77 vuodelta 1924. Ei ihan joka päivä törmää näin hienoon ja nautittavaan musiikkiin, joka vie täysin mennessään. Jokainen sonaatin osa on oma kokonaisuutensa, jonka voisi esittää erikseen. Erityisesti mieleen jäi hitaan osan laulava melodia, jossa voi havaita slaavilaisia elementtejä.. Teos on erittäin vaativa niin huilulle kuin pianollekin, mutta siinä piilee samalla teoksen vaikuttavuus.

Huilisti **Aldo Baerten** vakuuttaa taidoillaan. Soitossa ei ole mitään epämääräistä, vaan kaikki on hallittua. Soitto kuulostaa silti rennolta ja vapautuneelta. Ihastusta herättää erityisesti erilaisten sävyjen ja vaihtelevan vibraton käyttö. Vibrato palvelee musiikkia eikä ole itsetarkoitus. Sancanin sonatiinissa ja Jongenin sonaatissa kimmeltävät ylä-äännet ovat huikeata kuultavaa.

Pianisti **Stefan De Schepperin** ja **Aldo Baertenin** yhteistyö on saumatonta ja toisiaan tukevaa. Rytmisen tarkkuus, tunnelmien vaihtelut ja balanssin hallinta kertovat, että yhteistyö on jatkunut pitkään. Levyllä soittajat luovat hienosti linjan alun kepeämmistä tunnelmista ja sävyistä sonaattien tummempiin sävyihin ja paksuun sointumaailmaan. Molempien soittajien taituruus ikäänkuin “räjähtää” kuuluville Jongenin sonaatissa.

Johanna Salminen